

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2019. gada 30. aprīlī*

Prasība atcelt tiesību aktu – Kopējā zivsaimniecības politika – Resursu saglabāšana – Starptautiskā konvencija par Atlantijas tunzivju saglabāšanu – Kopējā pieļaujamā nozveja (KPN) Vidusjūras zobenzivij – Regula (ES) 2017/1398 – Zvejas iespēju noteikšana 2017. gadam – Savienības ekskluzīvā kompetence – Atsauces laikposma noteikšana – Datubāzes uzticamība – Pārbaudes tiesā apjoms – LES 17. pants – Savienības interešu pārvaldība starptautiskās organizācijās – Relatīvas stabilitātes princips – Piemērošanas nosacījumi – Atpakaļejoša spēka aizlieguma, tiesiskās drošības, tiesiskās palāvības un nediskriminācijas principi

Lietā C-611/17

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2017. gada 23. oktobrī cēla

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *F. Naert* un *E. Moro*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *V. Ester Casas*, vēlāk – *M. J. García-Valdecasas Dorrego*, pārstāves,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Moro* un *A. Stobiecka-Kuik*, pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *K. Lēnartss* [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], *J. Regans* [*E. Regan*], *K. Toadere* [*C. Toader*] (referente) un *K. Likurģs* [*C. Lycourgos*], tiesneši *E. Juhāss* [*E. Juhász*], *M. Ilešičs* [*M. Ilešič*], *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*], *E. Levits*, *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*], *P. Dž. Švirebs* [*P. G. Xuereb*], *N. Pisarra* [*N. Piçarra*] un *L. S. Rosi* [*L. S. Rossi*],

ģenerālvokāts: *Dž. Hogans* [*G. Hogan*],

* Tiesvedības valoda – itāļu.

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Itālijas Republika lūdz atcelt Padomes Regulu (ES) 2017/1398 (2017. gada 25. jūlijs), ar ko Regulu (ES) 2017/127 groza attiecībā uz dažām zvejas iespējām (OV 2017, L 199, 2. lpp., un labojumi OV 2017, L 238, 55. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”).

Atbilstošās tiesību normas

ICCAT konvencija

- 2 Ar Padomes Lēmumu 86/238/EEK (1986. gada 9. jūnijs) (OV 1986, L 162, 33. lpp.) Eiropas Savienība pievienojās Starptautiskajai konvencijai par Atlantijas tunzivju saglabāšanu, kas grozīta ar protokolu, kurš pievienots nobeiguma aktam, ko 1984. gada 10. jūlijā Parīzē ir parakstījuši minētās konvencijas pušu pilnvarotie (turpmāk tekstā – “*ICCAT* konvencija”).

KZP regula

- 3 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1380/2013 (2013. gada 11. decembris) par kopējo zivsaimniecības politiku un ar ko groza Padomes Regulas (EK) Nr. 1954/2003 un (EK) Nr. 1224/2009 un atceļ Padomes Regulas (EK) Nr. 2371/2002 un (EK) Nr. 639/2004 un Padomes Lēmumu 2004/585/EK (OV 2013, L 354, 22. lpp.; turpmāk tekstā – “*KZP* regula”), 35.–37. apsvērumu:

“(35) Ņemot vērā zvejas nozares nestabilo ekonomisko stāvokli un konkrētu piekrastes kopienų atkarību no zvejas, ir jānodrošina relatīva zvejas darbību stabilitāte, sadalot zvejas iespējas starp dalībvalstīm, pamatojoties uz prognozējamu krājumu daļu katrai dalībvalstij.

(36) Citādā ziņā šai stabilitātei, ņemot vērā krājumu pagaidu bioloģisko stāvokli, jānodrošina to reģionu konkrētās vajadzības, kuru vietējie iedzīvotāji ir īpaši atkarīgi no zivsaimniecības un saistītām darbībām, kā to nolēmusi Padome savā 1976. gada 3. novembra Rezolūcijā [par dažiem ārējiem aspektiem 200 jūdžu zvejas zonas izveidē Kopienā no 1977. gada 1. janvāra (OV 1981, C 105, 1. lpp.)], un jo īpaši tās VII pielikumā.

(37) Tāpēc jēdziens par relatīvo stabilitāti būtu jāizprot šādā nozīmē.”

- 4 *KZP* regulas 2. panta “Mērķi” 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. [Kopējā zivsaimniecības politika (*KZP*)] garantē to, ka zvejas un akvakultūras darbības ilgtermiņā ir ekoloģiski ilgtspējīgas un tiek pārvaldītas atbilstīgi mērķim nodrošināt ieguvumus ekonomiskajā, sociālajā un nodarbinātības jomā un veicināt pārtikas pieejamību.

2. KZP tiek ievērota piesardzīga pieeja zvejniecības pārvaldībai, un tās mērķis ir nodrošināt to, lai dzīvo jūras bioloģisko resursu izmantošanas rezultātā iegūto sugu populācijas tiktu atjaunotas un uzturētas virs līmeņa, kas nodrošina maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu.”

5 Šīs regulas 16. panta “Zvejas iespējas” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstīm iedalītās zvejas iespējas nodrošina ikvienai dalībvalstij ar katru zivju krājumu vai zvejniecību saistīto zvejas darbību relatīvu stabilitāti. Iedalot jaunas zvejas iespējas, ņem vērā katras dalībvalsts intereses.”

Regula Nr. 2371/2002

6 Saskaņā ar KZP regulas 48. pantu ar to tika atcelta Padomes Regula (EK) Nr. 2371/2002 (2002. gada 20. decembris) par zivsaimniecības resursu saglabāšanu un ilgtspējīgu izmantošanu saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku (OV 2002, L 358, 59. lpp.). Šīs pēdējas minētās regulas 20. pantā “Zvejas iespēju piešķiršana” bija noteikts:

“1. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma lemj par nozvejas un/vai zvejas intensitātes limitiem un par zvejas iespēju sadalījumu starp dalībvalstīm, kā arī par nosacījumiem, kas saistīti ar šiem limitiem. Zvejas iespējas sadala starp dalībvalstīm tādā veidā, lai nodrošinātu katras dalībvalsts zvejas darbību relatīvu stabilitāti attiecībā uz katru krājumu vai zvejniecību.

2. Ja Kopiena nosaka jaunas zvejas iespējas, Padome lemj par šo iespēju sadalījumu, ņemot vērā katras dalībvalsts intereses.

[..]”

Regula 2017/127

7 Padomes Regulas (ES) 2017/127 (2017. gada 20. janvāris), ar ko 2017. gadam nosaka konkrētu zivju krājumu un zivju krājumu grupu zvejas iespējas, kuras piemērojamas Savienības ūdeņos un – attiecībā uz Savienības zvejas kuģiem – konkrētos ūdeņos, kas nav Savienības ūdeņi (OV 2017, L 24, 1. lpp.), I D pielikumā “*ICCAT* konvencijas apgabals” pirms tajā ar apstrīdēto regulu ieviestajiem grozījumiem attiecībā uz Vidusjūras zobenzivs (turpmāk tekstā – “Vidusjūras zobenzivs”) zveju bija precizēts, ka [Starptautiskās Atlantijas tunzivju saglabāšanas komisijas] ietvaros pieņemtā [kopējā pieļaujamā nozveja (KPN)] Vidusjūras zobenzivij [..] nav piešķirta *ICCAT* [līgumslēdzējām pusēm, sadarbīgām pusēm, kas nav līgumslēdzējas puses, un sadarbīgiem subjektiem vai zvejniecības subjektiem], un attiecīgi Savienības daļa nav noteikta”. Šajā pielikumā arī bija precizēts, ka KPN šai sugai, kā tas ir noteikts *ICCAT*, ir 10 500 tonnas gadā.

Apstrīdētā regula

8 Apstrīdētas regulas 9.–12. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(9) [*ICCAT*] gadskārtējā sanāksmē 2016. gadā pieņēma Ieteikumu 16-05 (turpmāk tekstā – “Ieteikums 16-05”), ar ko ir noteikta [Vidusjūras] zobenzivs (*Xiphias gladius*) KPN 10 500 tonnu apmērā un tika izveidota darba grupa, kuras uzdevums bija izstrādāt taisnīgu un vienlīdzīgu [Vidusjūras] zobenzivs KPN sadales shēmu par 2017. gadu līgumslēdzējām pusēm, sadarbīgajām pusēm, kas nav līgumslēdzējas puses, un sadarbīgiem subjektiem vai zvejniecības subjektiem un noteikt KPN pārvaldības mehānismu.

- (10) Savienība 2016. gada 23. decembrī *ICCAT* sekretariātam adresētā vēstulē apstiprināja, ka no 2017. gada 1. janvāra tā īsteno Ieteikumu 16-05. Konkrēti, Savienība apstiprināja, ka no 2017. gada tā īsteno *ICCAT* Ieteikuma 16-05 11. punktā minēto [Vidusjūras] zobenzivs zvejas aizlieguma laikposmu, kas noteikts no 1. janvāra līdz 31. martam. Tāpēc ir lietderīgi šādu aizliegumu ieviest kā nosacījumu, kas ir funkcionāli saistīts ar [Vidusjūras] zobenzivs zvejas iespēju noteikšanu un iedalīšanu.
- (11) Ar Ieteikumu 16-05 izveidotā darba grupa tikās 2017. gada 20.–22. februārī un ierosināja sadales mehānismu, kā arī kompromisu par kvotu apguves pārvaldību 2017. gadā. Šī kompromisa ietvaros KPN Savienības daļa tika noteikta 70,756 % apmērā no *ICCAT*, tātad 7410,48 tonnas 2017. gadam. Tāpēc ir lietderīgi Savienības daļu īstenot Savienības tiesību aktos un noteikt dalībvalstu kvotas. Iedalījumam būtu jāpamatojas uz vēsturisko nozveju 2012.–2015. gada atsauces laikposmā.
- (12) Regulā [2017/127] paredzētie nozvejas limiti ir piemērojami no 2017. gada 1. janvāra. Tāpēc arī noteikumi par nozvejas limitiem, kas ieviesti ar šo regulu, būtu jāpiemēro no minētās dienas. Šāda piemērošana ar atpakaļejošu spēku neskar tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, jo attiecīgās zvejas iespējas vēl nav pilnībā apgūtas.”
- 9 Saskaņā ar šīs regulas 1. panta 2. punktu Regulas 2017/127 I D pielikums ir grozīts tādējādi, ka šajā pielikumā atrodamā zvejas iespēju tabula Vidusjūras zobenzivij tika aizstāta ar tabulu, kurā it īpaši ir paredzēts, ka uz šo sugu attiecinātā un Savienībai paredzētā KPN 2017. gadam ir 7410,48 tonnas un ka Itālijas kvota ir 3736,26 tonnas.

Strīda priekšvēsture

- 10 Līdz 2016. gada beigām *ICCAT* spēkā esošajos ieteikumos attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi bija paredzēti vien tehniski aizsardzības pasākumi, vispār nenosakot KPN.
- 11 Pēc *ICCAT* gadskārtējās sanāksmes, kas notika 2016. gada novembrī, darbiem *ICCAT* konvencijas līgumslēdzējas puses, sadarbīgās puses, kas nav līgumslēdzējas puses, un sadarbīgie subjekti vai zvejniecības subjekti (turpmāk tekstā – “Puses”), ņemot vērā visjaunākos zinātniskos atzinumus, ko veikusi Pastāvīgā pētniecības un statistikas komiteja, kas ir viena no *ICCAT* struktūrvienībām, nolēma ar Ieteikumu 16-05 pieņemt jaunu daudzgadu Vidusjūras zobenzivs pārvaldības un aizsardzības plānu, sākot no 2017. gada nosakot KPN 10 500 tonnu apmērā, kas aprēķināts, pamatojoties uz vēsturisko nozveju 2010.–2015. gadā.
- 12 2017. gada 20. februārī Madridē (Spānija) tika uzsāktas starptautiska līmeņa sarunas, kurās Savienību pārstāvēja Komisijas Jūrlietu un zivsaimniecības ģenerāldirektorāts. Šīs sarunas noslēdzās ar lēmumu paredzēt KPN piešķiršanas shēmu, par aprēķina bāzi ņemot Vidusjūras zobenzivs vidējo nozvejas līmeni laikā no 2010. līdz 2014. gadam. Šo sarunu rezultātā Savienība 2017. gadam ieguva KPN kvotu 70,756 % apmērā, t.i., 10 500 tonnas.
- 13 2017. gada 18. aprīlī noslēdzās rakstveida procedūra elektroniskās sarakstes formā, ar kuru Puses formāli apstiprināja šo KPN sadalījumu, un tas nozīmē, ka Savienībai 2017. gadam tika piešķirta Vidusjūras zobenzivs nozvejas kvota 7410,48 tonnu apmērā.
- 14 2017. gada 18. jūlijā Komisija ieinteresētajām dalībvalstīm paziņoja, ka balsojums neesot spēkā procesuālu iebildumu dēļ un tāpēc tiks organizēts jauns balsojums.
- 15 2017. gada 25. jūlijā Padome pieņēma apstrīdēto regulu.

- 16 Tajā pašā dienā ar pusēm adresētu apkārtrakstu *ICCAT* sekretariāts oficiāli paziņoja, ka sākotnējais balsojums nav spēkā, norādot uz vēlāku datumu jauna balsojuma dienas noteikšanai. Ar 2017. gada 7. augusta apkārtrakstu šis datums tika sākotnēji noteikts 2. septembrī, bet pēc tam pārcelts uz 2. oktobri vajadzīgā kvoruma trūkuma dēļ.
- 17 Beigu beigās 2017. gada 9. oktobrī ar jaunu apkārtrakstu *ICCAT* sekretariāts Pusēm darīja zināmu, ka kvorums ir sasniegts un tādēļ arī vienošanās par KPN sadalījumu – kā tas tika noteikts starptautiska līmeņa sarunās Madridē – ir galīgi apstiprināta.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 18 Itālijas Republika lūdz Tiesu:
- atcelt apstrīdēto regulu, it īpaši, tās 9.–12. apsvērumu, tās 1. panta 2. punktu, ciktāl ar to tiek grozīts Regulas 2017/127 I D pielikums, kā arī apstrīdētās regulas pielikuma 3. punktu, un
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 19 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:
- galvenokārt, noraidīt prasību;
 - pakārtoti, ja apstrīdētā regula tiktu atcelta daļā, kas attiecas uz Vidusjūras zobenzivi, izdot rīkojumu saglabāt šo tiesību normu iedarbību, un
 - piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 20 Ar attiecīgiem 2018. gada 26. janvāra un 26. februāra lēmumiem Spānijas Karalistei un Komisijai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.
- 21 2018. gada 20. augustā Itālijas Republika saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 16. panta 3. punktu lūdza šo lietu nodot izskatīšanai virspalātā.

Par prasību

Par pirmo pamatu – Lēmuma 86/238 1. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 22 Itālijas Republikas ieskatā apstrīdētā regula ir prettiesiska tāpēc, ka Padome ir uzskatījusi, ka tās pienākums ir šo regulu pieņemt, jo tai ir saistošs lēmums par KPN Vidusjūras zobenzivij sadalījumu Pušu starpā, ko ir pieņēmusi *ICCAT*. Šāda pienākuma neesot bijis apstrīdētās regulas pieņemšanas brīdī, tādēļ 2017. gada aprīļa balsojumu, ar ko šāds sadalījums tika apstiprināts, *ICCAT* tā pašā gada jūlijā esot atcēlusi, un šis fakts Komisijai esot bijis zināms, jo tā par to 2017. gada 18. jūlijā esot informējusi dalībvalstis. No tā izrietot, ka Padomes Regulas (2017. gada 3. jūlijs), ar ko Regulu 2017/127 groza attiecībā uz dažām zvejas iespējām, priekšlikumā (COM(2017) 365 *final*, turpmāk tekstā – “regulas priekšlikums”) Komisija esot atsaukusies uz neesošu starptautisku pienākumu un tādējādi tas arī nevarot būt saistošs Padomei.

- 23 Pieņemdamā apstrīdēto regulu uz šī kļūdainā pieņēmuma pamata, Padome neesot ievērojusi Lēmumu 86/238 un starptautiskos tiesību aktus, uz kuriem tā atsaucas. Faktiski, tā kā *ICCAT* lēmums netika pienācīgi apstiprināts, Savienībai nekādā gadījumā neesot bijis pienākuma panākt atbilstību vēl apstiprināšanas stadijā esošiem priekšlikumiem. Itālijas Republika arī norāda, ka šīs regulas 11. apsvērumā ir atsauce nevis uz *ICCAT* pienācīgi apstiprinātu sadalījumu, bet tikai uz sadalījuma priekšlikumu, kas tika izteikts darba grupas sanāksmē 2017. gada 20. un 22. februārī.
- 24 Padome norāda, ka *ICCAT* esot spēkā vienošanās starp Pusēm par KPN sadalījumu Vidusjūras zobenzivij. Lai gan šī vienošanās formāli notika tikai 2017. gada oktobrī, nekas neliecinot par to, ka šis termiņš kaut kā būtu ietekmējis šī sadalījuma būtību, jo *ICCAT* galīgajā lēmumā turklāt esot paredzēts tāds pats sadalījums. Turklāt, ja Padome būtu gaidījusi uz šo formālo vienošanos *ICCAT* ietvaros apstrīdētajā regulā paredzēto zvejas iespēju noteikšanai, ikviens Savienības zvejnieks būtu bijis neskaidrā situācijā, kas būtu varējusi turpināties līdz pat 2017. gada beigām. Šī iestāde tāpēc likumīgi varēja balstīties uz šo sadalījumu pat pirms *ICCAT* formālā lēmuma pieņemšanas un, pirms Savienībai *ICCAT* lēmums būtu kļuvis saistošs.
- 25 Minētā iestāde, kuru šajā ziņā ar savu iestāšanās rakstu atbalsta arī Spānijas Karaliste, turklāt norāda, ka Savienība pienākumus, kas tai ir noteikti *ICCAT* konvencijā un Lēmumā 86/238, nebūtu ievērojusi tikai tad, ja tā būtu noteikusi zvejas iespējas, kas pārsniegtu tās, kuras Savienībai ir piešķirtas *ICCAT*, bet šajā gadījumā tas tā neesot.

Tiesas vērtējums

- 26 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 3. panta 1. punkta d) apakšpunktu Savienībai ir ekskluzīva kompetence “jūras bioloģisko resursu saglabāšanā saskaņā ar kopējo zivsaimniecības politiku”.
- 27 Vēl jāpiebilst, ka zivsaimniecības jomā Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība atbilstoši politiskajai atbildībai, kas tam piešķirta ar LESD 40.–43. pantu. Tāpēc pārbaudei Savienības tiesā ir jāaprobežojas ar to, vai attiecīgo pasākumu nav ietekmējušas acīmredzamas kļūdas vai pilnvaru nepareiza izmantošana un vai šis likumdevējs nav acīmredzami pārkāpis tam piešķirtās rīcības brīvības robežas. Faktiski tikai šajā jomā noteikta pasākuma acīmredzama neatbilstība minētā likumdevēja izvirzītajam mērķim var ietekmēt šāda pasākuma likumīgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gads 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 80. un 81. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 28 Šajā ziņā nevar uzskatīt, ka Padome ir ticējusi, ka tai apstrīdētā regula ir bijusi jāpieņem juridiski saistoša, *ICCAT* iekšienē pieņemta lēmuma dēļ, jo šīs regulas 11. apsvērumā nav atsauces uz šādu lēmumu, bet tikai un vienīgi uz – kā to turklāt norāda pati Itālijas Republika – sadalījuma priekšlikumu, kas bijis izvirzīts darba grupas 2017. gada 20. un 22. februāra sanāksmē. No šī apsvērums tādejādi izriet, ka Padome ir rīkojusies, pirms formālu lēmumu par KPN sadalījumu starp Pusēm bija pieņēmusi *ICCAT*.
- 29 Turklāt, ņemot vērā, ka apstrīdētajā regulā regulētā joma ietilpst Savienības ekskluzīvā kompetencē un ka Savienības likumdevējam šajā jomā ir plaša rīcības brīvība, katrā ziņā nebija nepieciešams, lai Padome, pirms tiek sadalītas zvejas kvotas dalībvalstīm, gaidītu, līdz tiks pieņemts juridiski saistošs formāls *ICCAT* lēmums. Faktiski, tā kā šo kvotu noteikšana ietilpst tās kompetencē, tā tās var pieņemt.
- 30 No tā izriet, ka, lai gan nav šaubu, ka dienā, kad tika pieņemta apstrīdētā regula, *ICCAT* lēmumu vēl nebija pieņēmusi, šis apstāklis tomēr nekavēja Padomi jomā, kurā tai ir plaša rīcības brīvība, noteikt pasākumus, kurus tā uzskatīja par vajadzīgiem KZP mērķu īstenošanā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 31 Katrā ziņā – kā to pamatoti norāda Padome un Spānijas Karaliste – Padome no Lēmuma 86/238 izrietošos pienākumus būtu pārkāpusi tikai tad, ja tā būtu noteikusi zvejas iespējas, kas pārsniegtu tās, ko Savienībai ir piešķirusi *ICCAT*, bet šajā gadījumā tas tā nav.
- 32 Līdz ar to pirmais Itālijas Republikas izvirzītais pamats ir noraidāms kā nepamatots.

Par otro un piekto pamatu – apstrīdētās regulas pamatojuma neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 33 Izvirzīdama šos pamatus, kas ir jāizskata kopā, Itālijas Republika norāda, ka, ja būtu jāizskata, ka Padome apstrīdēto regulu ir pieņēmusi nevis tāpēc, ka tāds ir viņas pienākums, bet gan savas kompetences dēļ, šai regulai trūktu pamatojuma.
- 34 Šajā ziņā šī dalībvalsts vispirms uzsver, ka, ņemot vērā relatīvās stabilitātes principu, Padomei esot bijis pienācīgi jāpamato Savienības zvejnieku interešu skārums, akceptējot Savienības KPN daļu 70,756 % apmērā, kā tas ir nolemts *ICCAT*, lai gan laikā no 2010. līdz 2014. gadam visiem šiem zvejniekiem piešķiramās Vidusjūras zobenzivs nozvejas apmērs bija vismaz 75 % no vēsturiskās nozvejas apmēra. Taču apstrīdētajā regulā šajā saistībā neesot nekāda pamatojuma, tās 11. apsvērumā vien esot precizēts, ka “ir lietderīgi Savienības daļu īstenot Savienības tiesību aktos un noteikt dalībvalstu kvotas”.
- 35 Tālāk, lai gan KPN noteikšanā 2017. gadam Vidusjūras zobenzivij 10 500 tonnu apmērā *ICCAT* ir balstījusies uz šīs sugas vēsturisko nozveju 2010.–2014. gadā, Padomei saskaņā ar tās labo gribu transponēt *ICCAT* lēmumus Savienības tiesībās bija jānosaka šī KPN apjoma, kas pienākas Savienībai, sadalījums starp dalībvalstīm, proti, 7410,48 tonnas, pamatojoties uz vēsturiskās nozvejas apjomu, ko šo pašu gadu laikā ir sasniegusi katra dalībvalsts. No tā izrietot, ka apstrīdētajā regulā nav norādīts pamatojums, jo tās 11. apsvērumā ir minēts, ka atsauces laikposms esot 2012.–2015. gads.
- 36 Visbeidzot, apstrīdētajā regulā neesot paskaidrots, kādēļ tieši šo atsauces laikposmu Savienības likumdevējs ir atzinis par “ticamu”, kaut gan diskusiju laikā *ICCAT* vērā ņemamais laikposms ar Komisijas piekrišanu esot bijis 2010.–2014. gads.
- 37 Padome uzskata, ka Itālijas Republikas izvirzītie argumenti sava otrā un piektā pamata atbalstam nevis atspoguļo apstrīdētās regulas pamatojuma neesamību, bet daļēji ietver tās kritiku pēc būtības. Šādā nozīmē šie argumenti esot jāatzīst par neefektīviem. Katrā ziņā no pieteikuma par lietas ierosināšanu un tās pielikumiem skaidri izrietot, ka Itālijas Republika pilnībā ir bijusi lietas kursā par visām diskusijām, kuru rezultātā Savienībai par 2017. gadu Vidusjūras zobenzivij tika piešķirta daļa, kas atbilst 7410,48 tonnām no KPN daļas 10 500 tonnu apmērā, pēc tam šī daļa tika sadalīta starp dalībvalstīm, un tā arī zināja gan par šīs piešķiršanas, gan sadales iemesliem.
- 38 Spānijas Karaliste precizē, ka Itālijas Republika var nebūt vienisprātis ar šīs KPN daļas piešķiršanu Savienībai tādēļ, ka no tās izriet Savienībai piešķirto zvejas iespēju samazināšanās kopumā un, it īpaši, kaitējums Itālijas Republikai. Savukārt šī dalībvalsts nevarot pamatoti uzskatīt, ka šajā *ICCAT* lēmumā trūkst pamatojuma, jo tajā norādītais ir iekļauts apstrīdētās regulas apsvērumos.

Tiesas vērtējums

- 39 Izvirzīdama otro un piekto pamatu, Itālijas Republika norāda, ka apstrīdētajā regulā nav norādīts pamatojums, jo, pirmkārt, Padome tajā nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ tā ir piekritusi, ka zvejas iespējas Savienībai tiek ierobežotas līdz 7410,48 tonnām no KPN, kas Vidusjūras zobenzivij bija noteiktas 10 500 tonnu apmērā, lai gan *ICCAT* šo KPN bija noteikusi, atsaucoties uz

2010.–2014. gadu, un par Vidusjūras zobenzivi Savienības zvejniekiem piešķiramās procentuālās nozvejas daļa šajā periodā bija augstāka, un, otrkārt, minētajā regulā nav īpaši paskaidrots, kādēļ šī 7410,48 tonnu daļa, kas tika piešķirta dalībvalstīm, tika noteikta, pamatojoties uz nozvejas apjomu par laiku no 2012. līdz 2015. gadam, šādi Itālijas Republikai radot būtisku kaitējumu.

- 40 Pirmām kārtām, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt pārbaudi. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta otrās daļas prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šā tiesību akta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu attiecīgo jomu regulējošo tiesību normu kopumu (spriedums, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Tā tas vēl jo vairāk ir, kad dalībvalstis ir bijušas cieši iesaistītas apstrīdētā tiesību akta izstrādes procesā un līdz ar to zina šī akta pamatojumu (spriedums, 2001. gada 25. oktobris, *Itālija/Padome*, C-120/99, EU:C:2001:567, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 42 Līdz ar to pienākuma norādīt pamatojumu apjoms ir atkarīgs no attiecīgā tiesību akta rakstura un gadījumā, ja tiesību akti ir paredzēti kā vispārpiemērojami, pamatojumā var tikt norādīta tikai vispārējā situācija, kuras dēļ tas ticis pieņemts, no vienas puses, un vispārējie mērķi, ko ar to ir paredzēts sasniegt, no otras puses. Šajā kontekstā Tiesa jau ir nospriedusi, ka būtu lieki prasīt arī īpašu paskaidrojumu par iemesliem katrai attiecīgās iestādes izdarītajai tehniskai izvēlei, ja apstrīdētais akts norāda uz būtisko mērķi, kuru vēlas sasniegt iestāde (spriedums, 2018. gada 22. novembris, *Swedish Match*, C-151/17, EU:C:2018:938, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā gadījumā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka apstrīdētās regulas 9.–11. apsvērumā ir atspoguļots konteksts, kādā Savienībai tika lemts piešķirt KPN un to sadalīt starp dalībvalstīm, skaidri un saprotami atsaucoties uz *ICCAT* darba grupā paveikto, lai attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi radītu taisnīgu un vienlīdzīgu KPN sadales shēmu, kā arī uz Savienības apņemšanos piemērot *ICCAT* panāktā kompromisa rezultātus saistībā ar šo piešķiršanu 2017. gadam.
- 44 Otrkārt, – kā izriet no tās procesuālajiem aktiem – Itālijas Republika esot bijusi cieši saistīta ar lēmumu pieņemšanas procesu KPN 7410,48 tonnu Vidusjūras zobenzivij apmērā noteikšanai un piešķiršanai gan *ICCAT*, gan attiecībā uz šo tonnu sadalījumu starp dalībvalstīm – Savienībā. Dažādo šī procesa stadiju laikā, proti, no 2017. gada februāra līdz aprīlim, Itālijas delegācijai tostarp bija iespēja paust bažas par izvēlētajiem plānotās sadales principiem.
- 45 Attiecībā uz diskusijām *ICCAT* – kā tas atgādināts šī sprieduma 12. punktā, no KPN piešķiršanas shēmas, kas izriet no 2017. gadā Madridē (Spānija) īstenotajām sarunām Vidusjūras zobenzivs zvejai veltītajā darba grupā, izriet, ka Itālijas Republika bija lietas kursā, ka apjoms tonnās, kas izriet no sarunām ar citām Pusēm, ir ļoti līdzīgs tam, kurš atbilst Vidusjūras zobenzivs vēsturiskajai nozvejai, ko veikuši Savienības zvejnieki, un ka šī apjoma atšķirība par dažiem punktiem no šīs vēsturiskās nozvejas ir balstīta uz citiem *ICCAT* minētajiem kritērijiem, tostarp arī Pušu centieniem zvejniecības pārvaldībā iepriekš, ieskaitot dažos gadījumos stingrāku noteikumu piemērošanu, nekā to prasījusi *ICCAT*, kā arī sociāli ekonomiskiem apsvērumiem.
- 46 Attiecībā uz Savienībai pienākošās KPN sadalījumu starp dalībvalstīm Itālijas Republikai bija zināmi gan iemesli, gan metode. It īpaši attiecībā uz 2010.–2011. gada izslēgšanu no atsaucē perioda no paša prasības pieteikuma izriet, ka Itālijas Republika bija informēta par diskusijām attiecībā uz skaitļu, kas saistīti ar šo laikposmu, apstrīdēšanu, ciktāl tie netika uzskatīti par ticamiem norāžu uz nelikumīgu nozveju dēļ, un tā šajā ziņā Komisijai 2017. gada aprīļa vēstulē norādīja, ka tam nepiekrīt.

- 47 Šajos apstākļos Itālijas Republika nevar apgalvot, ka tai nav bijuši zināmi iemesli, kas ir noteikuši šo lēmumu pieņemšanas procesu un līdz ar to apstrīdētās regulas pieņemšanu.
- 48 Otrām kārtām, ciktāl saskaņā ar Tiesas judikatūru LESD 296. panta otrajā daļā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānošķir no jautājuma par pamatojuma pamatotību, jo tas attiecas uz apstrīdētā tiesību akta likumību pēc būtības (spriedums, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 60. punkts un tajā minētā judikatūra), un ciktāl daži Itālijas Republikas izvirzītie argumenti otrā un piektā pamata atbalstam ir nevis par apstrīdētās regulas pamatojuma apšaubīšanu, bet gan par atsaucē laika posma izvēles pamatotību, tie tiks izvērtēti sestā pamata ietvaros.
- 49 Līdz ar to otrais un piektais apelācijas pamats nevar tikt pieņemti.

Par sesto pamatu – samērīguma principa neievērošanu un faktu kļūdainu vērtējumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 50 Itālijas Republika apgalvo, ka – ja apstrīdētās regulas 11. apsvērumā minētā Savienības likumdevēja izvēle kā atsaucē laika posmu ņemt vērā 2012.–2015. gadu, attiecīgo dalībvalstu starpā nosakot zvejas iespējas Vidusjūras zobenzivij, ir pamatota ar to, ka informācija, kas ir saistīta ar šīs sugas nozveju šo gadu laikā, nav derīga, – tad attiecībā uz Itāliju ar šo lēmumu, pirmkārt, acīmredzami esot pārkāpts samērīguma princips. Faktiski, lai gan šķiet likumīgi kvotu sadali dalībvalstu starpā pamatot ar ticamiem vēsturiskās nozvejas datiem, jo vērā tiek ņemta tikai “likumīga” nozveja, no atsaucē laika posma pilnībā izslēgt divus gadus neesot samērīgi, jo ar to tiek izslēgta visa šajā laikā veiktā likumīgā nozveja. Otrkārt, kļūdaini esot pieņēmums, saskaņā ar kuru informācija par 2010. un 2011. gadu neesot objektīva, jo tajā esot ietverta gan likumīga, gan arī nelikumīga nozveja, tāpēc ka šo informāciju ir akceptējusi gan Komisija, gan arī *ICCAT*.
- 51 Padome norāda, ka, ja nav pienākuma ņemt vērā kādu īpašu laika posmu un 2010.–2011. gada izslēgšana ir jāpiemēro visām attiecīgajām dalībvalstīm, samērīguma jautājums attiecībā uz šiem gadiem nerodoties. Esot arī sarežģīti identificēt šo gadu laikā veiktās Vidusjūras zobenzivis likumīgo un nelikumīgo nozveju. Visbeidzot, pieņemot zināmu nozvejas stabilitāti, tās likumīgā daļa 2010. un 2011. gadā nevarot būtiski atšķirties no likumīgās nozvejas turpmākajos gados. Tā kā vērā tika ņemti nākamie gadi, rezultāts nevarot būtiski atšķirties. Līdz ar to nevarot atzīt, ka ir pārkāpts samērīguma princips.
- 52 Šī iestāde arī norāda, ka 2009. gada 29. oktobra spriedumā Komisija/Itālija (C-249/08, nav publicēts, EU:C:2009:672) Tiesa nosprieda, ka Itālijas Republika nav ievērojusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar Savienības tiesībām, tostarp pietiekami neuzraugot, neinspicējot un nepārraugot zvejas darbības, it īpaši attiecībā uz noteikumiem par driftertiklu turēšanu uz klāja un to izmantošanu, un pietiekami neraugoties, lai tiktu veikti piemēroti pasākumi attiecībā pret Savienības tiesiskā regulējuma par driftertiklu turēšanu uz klāja un to izmantošanu pārkāpumu izdarītājiem. Neraugoties uz šo spriedumu, pastāvot precīzas un saskaņotas norādes, kas liecina par šo pienākumu neizpildes turpināšanos 2010. un 2011. gadā.
- 53 Spānijas Karaliste norāda, ka tas, ka *ICCAT* par atsaucē laika posmu ir izvēlējusies 2010.–2014. gadu Savienībai pienākošās KPN daļas Vidusjūras zobenzivij piešķiršanā, Padomei neradot pienākumu balstīties uz to pašu laika posmu, sadalot kvotas katrai dalībvalstij. Itālijas Republika esot arī noklusējusi faktu, ka 2010. un 2011. gadā tās teritoriālajos ūdeņos ir novērots Vidusjūras zobenzivis nozvejas kāpums nelegālu zvejas rīku – kā driftertikli – pielietojuma dēļ, kā dēļ Komisija uzsāka pārkāpuma procedūru un pēc tam šai dalībvalstij šī iemesla dēļ nosūtīja brīdinājuma vēstuli attiecībā uz šiem gadiem.

Tiesas vērtējums

- 54 Ar sesto pamatu Itālijas Republika Padomei pārmet, ka tā ir pārkāpusi samērīguma principu un veikusi kļūdainu faktu vērtējumu, jo tā kā aprēķina bāzi Savienībai piešķirtās KPN 2017. gadam sadalē starp dalībvalstīm ir izmantojusi Vidusjūras zobenzivs vēsturiskās nozvejas datus par atsaucē laika posmu no 2012. līdz 2015. gadam, izņemot 2010. un 2011. gadu.
- 55 Vispirms ir jāatgādina, ka samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, nozīmē, ka Savienības iestāžu tiesību akti nedrīkst pārsniegt to, kas ir atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā noteiktos tiesiski pamatotos mērķus, ar to saprotot, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtināmais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedums, 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 71. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Turklāt Tiesas pastāvīgās judikatūras atziņa jautājumā par šā principa īstenošanas apstākļu pārbaudi tiesā ir tāda, ka, ņemot vērā plašo rīcības brīvību, ar kādu Savienības likumdevējs ir apveltīts kopējās zivsaimniecības politikas jomā, tikai acīmredzama šajā jomā īstenota pasākuma nepiemērotība kompetentās iestādes izvirzītajam mērķim var ietekmēt šāda pasākuma likumību. Tādējādi svarīgi ir nevis tas, vai Savienības likumdevēja noteiktais pasākums ir bijis vienīgais vai labākais, kāds varēja tikt noteikts, bet gan tas, vai šis pasākums nav bijis acīmredzami nepiemērots (spriedumi, 2006. gada 23. marts, *Unitymark* un *North Sea Fishermen's Organisation*, C-535/03, EU:C:2006:193, 57. un 58. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra, un 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka tad, kad Padome nosaka KPN un sadala zvejas iespējas dalībvalstu starpā, tai ir jāizvērtē sarežģīta ekonomiskā situācija un tālab tai ir plaša rīcības brīvība. Šādos apstākļos Padomes rīcības brīvība attiecas ne tikai uz pieņemamo noteikumu būtību un tvērumu, bet zināmā mērā arī uz pamatdatu konstatēšanu. Pārbaudot šādas kompetences pielietojumu, tiesai ir jāizvērtē tikai tas, vai nav tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vai pilnvaru pārsniegšana un vai attiecīgā iestāde nav acīmredzami pārsniegusi savas novērtējuma pilnvaras (spriedums, 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Šajā gadījumā, ņemot vērā šo plašo rīcības brīvību, tas, ka *ICCAT* kā atsaucē laika posmā ir izvēlējusies 2010.–2014. gadu Savienībai pienākošās KPN daļas Vidusjūras zobenzivij piešķiršanā, Padomei nerādīja pienākumu balstīties uz to pašu laika posmu, sadalot kvotas starp attiecīgajām dalībvalstīm.
- 59 Ir arī skaidrs, ka Tiesa jau 2009. gada 29. oktobra spriedumā Komisija/Itālija (C-249/08, nav publicēts, EU:C:2009:672) ir secinājusi, ka Itālijas Republika laika posmā, kas ietver arī posmu no 1993. līdz 2005. gadam, savā teritorijā un tās suverēnajā teritorijā vai jurisdikcijā esošajos ūdeņos būtībā nav pietiekami uzraudzījusi, inspicējusi un pārraudzījusi zvejas darbības, it īpaši attiecībā uz noteikumiem par driftertiklu turēšanu uz klāja un to izmantošanu, un nav pietiekami raudzījusies, lai tiktu veikti piemēroti pasākumi attiecībā uz Savienības tiesiskā regulējuma par driftertiklu turēšanu uz klāja un to izmantošanu pārkāpējiem, it īpaši viņiem piemērojot preventīvus sodus. Tālāk, lai pārbaudītu, vai Itālijas Republika ievēro šo spriedumu, Komisija veica papildu pārbaudes attiecībā uz 2010. un 2011. gada nozveju. No tām izrietēja, ka minētajā spriedumā konstatētie pārkāpumi vēl aizvien turpinās pēc tam, kad šis spriedums tika pasludināts. Pamatojoties uz šīm pārbaudēm, Komisija 2011. gadā aizsāka jaunu pārkāpuma procedūru, pamatojoties uz LESD 260. panta 2. punktu, kā rezultātā 2011. gada septembrī Itālijas Republikai tika nosūtīta oficiāla brīdinājuma vēstule. No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem arī izriet, ka Komisija 2012. un 2013. gadā veica jaunas pārbaudes uz vietas, lai pārbaudītu garantijas, ko šī dalībvalsts šajā procedūrā bija devusi saistībā ar uzlabojumiem, kas ieviesti pārraudzībā pār to tiesību aktu ievērošanu, ar ko ir aizliegts izmantot un turēt driftertiklus. Šajās pēdējās minētajās pārbaudēs tomēr netika konstatēti jauni šo tiesību aktu pārkāpumi, un procedūra 2014. gadā tika izbeigta.

- 60 Tādējādi, neraugoties uz to, ka Tiesa uz LESD 260. panta 2. punkta pamata nekonstatēja, ka Itālijas Republika 2010. un 2011. gadā nav veikusi pasākumus, kas ietver 2009. gada 29. oktobra sprieduma lietā Komisija/Itālija (C-249/08, nav publicēts, EU:C:2009:672) izpildi, iepriekšējā sprieduma punktā atgādinātais konteksts nozīmē, ka, Padome, nepārsniedzama savu plašo rīcības brīvību šajā jomā, varēja uzskatīt, ka norādes uz nelikumībām attiecās uz informāciju par nozveju par minētajiem gadiem un līdz ar to izvēlēties neņemt vērā šo informāciju KPN, kas Savienībai piešķirta par 2017. gadu, sadalē starp dalībvalstīm.
- 61 Vispār iebildumi saistībā ar 2010. un 2011. gada izslēgšanu paši par sevi nevar likt apšaubīt Padomes izdarītās izšķiršanās par labu laikposmam no 2012. līdz 2015. gadam likumību, jo Itālijas Republika neizvirza nevienu argumentu, kas pierādītu, ka šis laikposms pats par sevi ir acīmredzami nepiemērots kvotu sadalē katrai attiecīgajai dalībvalstij.
- 62 No tā izriet, ka Padomes izvēlētais atsaucis laikposms KPN, kas Savienībai piešķirta par 2017. gadu, sadales starp dalībvalstīm noteikšanā nav uzskatāms par acīmredzami nepiemērotu.
- 63 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, sestais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo un astoto pamatu – LES 17. panta un KZP regulas 16. panta, kā arī labas pārvaldības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 64 Izvirzīdama šos pamatus, kuri ir jāapskata kopā, Itālijas Republika, pirmkārt, uzskata, ka ar apstrīdēto regulu ir pārkāpts LES 17. pants. Faktiski šajā regulā neesot ņemtas vērā Savienības kopējās intereses, jo gan Komisija, gan Padome atsaucas uz ICCAT ietvaros panākto “kompromisu”, taču neprecizē, kāds ir Savienības labums, akceptējot šokējošu šo zvejas iespēju samazināšanu attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi. Kompromiss noteikti nozīmējot, ka ir notikusi atsacīšanās no labuma gūšanas vienā aspektā, lai gūtu labumu citā aspektā. Šajā gadījumā minētajā regulā esot ietverts nevis kompromiss, bet gan vienpusēja Savienības interešu upurēšana.
- 65 Otrkārt, Itālijas Republika apgalvo, ka KZP regulas 16. pantā un tās pašas regulas 35.–37. apsvērumā minētais īpašais relatīvās stabilitātes princips ir jāpiemēro šīs lietas apstākļiem. No šī principa izrietot, ka, ja kvota ir noteikta, lai aizsargātu zivju sugu un nākotnes zvejas iespējas, esot jāņem vērā parasti sarežģītā ekonomiskā situācija, kurā ir reģioni, kas it īpaši ir atkarīgi no šīs sugas nozvejas. Šim nolūkam esot jāmeklē līdzsvars starp vajadzību ierobežot minētās sugas nozveju krājumu atjaunošanai un sociāli ekonomiskajām problēmām, ko šādi ierobežojumi var radīt, bet tā šajā lietā un saistībā ar Vidusjūras zobenzivi pilnībā iztrūkstot. Turklāt, tā kā vēsturiskās daļas samazināšana, kas katrai dalībvalstij ir piešķirta, tika noteikta tai pat laikā, kad tika ieviesta 10 500 tonnu KPN, kā arī jauna saistošā kvota, zvejniekiem esot tikusi liegta jebkāda iespēja palielināt savu produktivitāti ārpus šī kopējā limita, un līdz ar to Savienības zvejas nozarē noteikti esot bijis jāsaģlabā vismaz iepriekš sasniegtais apjoms.
- 66 Treškārt, esot pārkāpts labas pārvaldības princips, jo tik nelabvēlīgs pasākums kā apstrīdētā regula nevarēja tikt pieņemts bez rūpīga tehniska vērtējuma, kas pierādītu, ka, par atsaucis laikposmu izvēloties tikai 2012.–2015. gadu, būtu bijis iespējams Savienībai piešķirtās KPN daļas sadali noteikt, balstoties uz ticamiem datiem, un līdz ar to no tā Itālijas Republikai izrietošais kaitējums esot neizbēgams.
- 67 Padomes skatījumā vispirms, lai arī ir tiesa, ka Savienības interesēs būtu ņemt vērā tikai atsaucis laikposmā veiktās nozvejas apjomu neatkarīgi no tā, vai nozveja ir vai nav likumīga, un citiem atbilstošiem faktoriem, ICCAT darba grupa ir ņēmusi vērā tostarp citus elementus. Šajā ziņā ICCAT

pieņemtajā atveseļošanās plānā ir ietverta skaidra atsauce uz sociāli ekonomiskām sekām. Ir jāņem vērā arī tas, ka Vidusjūras zobenzivs krājumu atjaunošana ir labākais līdzeklis ilgstošas un rentablas zvejas nodrošināšanai nākotnē.

- 68 Tālāk attiecībā uz relatīvas stabilitātes principu šī iestāde, tāpat kā Spānijas Karaliste un Komisija, uzskata, ka divi KZP regulas 16. panta 1. punktā ietvertie teikumi attiecas uz diviem dažādiem gadījumiem. Pirmais teikums ir veltīts relatīvas stabilitātes principam attiecībā uz esošajām zvejas iespējām. Savukārt otrais teikums attiecas uz jaunu zvejas iespēju sadalījumu. Tiklīdz ir noteiktas jaunas iespējas, vēl uzreiz ir arī jānosaka sadales principi, ņemot vērā katras dalībvalsts intereses. Turklāt šis princips attiecas uz zvejas iespēju sadali dalībvalstu starpā, nevis uz šādu iespēju sadali starp Savienību un citām pusēm. Šādi minētais princips nevar tikt piemērots šajā gadījumā.
- 69 Visbeidzot, tā kā Padomei ir plaša rīcības brīvība atsauces laikposma izvēlē, tai nekādā gadījumā nav jāpierāda, ka izvēlētais laikposms ir vienīgais, kas ļauj noteikt Savienībai piešķirtās KPN daļas sadali starp dažādām dalībvalstīm, pamatojoties uz ticamiem datiem, bet drīzāk, ka šī laikposma izvēle ļauj sasniegt izvirzīto mērķi.
- 70 Spānijas Karaliste uzskata, ka iemesli, kāpēc par atsauces laikposmu tika izvēlēts 2012.–2015. gads, bet ne 2010. un 2011. gads, jau ir pietiekami izklāstīti un ka Itālijas Republika nav pierādījusi, ka Padome ir pārsniegusi tai šajās nozarēs piešķirtās rīcības brīvības robežas vai ka tā ir ļaunprātīgi izmantojusi pilnvaras.
- 71 Komisija norāda, ka tā šo sarunu laikā nekādā gadījumā nav vienpusēji atstājusi novārtā Savienības intereses un ka regulas priekšlikums neesot uzskatāms par tādu, kas kaitē Savienības interesēm. Tieši pretēji, tā uzskata, ka tā ir pienācīgi veicinājusi Savienības vispārējās intereses, *ICCAT* ietvaros risinādama sarunas atbilstoši tai piešķirtajam pilnvarojumam un ņemdama vērā Savienības augstākās intereses, tādas kā, piemēram, iespējami ātrāka Vidusjūras zobenzivs krājumu atjaunošana atbilstoši LES 17. pantā paredzētajam pienākumam.
- 72 Replikas rakstā Itālijas Republika pastāv uz to, ka KZP regulas 16. pants ir jālasa visā tā kopumā un – lai arī ar relatīvas stabilitātes principu ekskluzīvi tiek noteiktas esošās zvejas iespējas, tas tomēr ir saistīts ar citām interesēm apturēt jaunas zvejas iespējas.
- 73 Atbildes rakstā uz repliku Padome precizē, ka sadales principi pirmoreiz ir jānosaka KPN ieviešanas brīdī, ņemot vērā ikkatras dalībvalsts intereses. KPN ieviešana tādējādi nešaubīgi nozīmējot “jaunu zvejas iespēju” piešķiršanu KZP regulas 16. panta izpratnē. Šī iestāde arī piebilst, ka, tā kā zvejas iespēju sadale starp Savienību un trešajām valstīm ir atkarīga no nolīguma ar šīm valstīm, Savienībā spēkā esošo relatīvas stabilitātes principu nav iespējams piemērot tās ārējām attiecībām. Padome uzskata, ka šis princips nav piemērojams nedz zvejas iespēju sadalei *ICCAT* ietvaros starp Savienību un citām pusēm, nedz arī to sadalei starp dalībvalstīm Savienībā, ieviešot jaunu KPN.

Tiesas vērtējums

- 74 Pirmkārt, attiecībā uz LES 17. panta pārkāpumu ir jāatgādina, ka šīs tiesību normas 1. punktā ir noteikts, ka Komisija sekmē vispārējās Savienības intereses un šajā nolūkā uzņemas atbilstīgu iniciatīvu un ka tā veic saskaņošanas, izpildvaras un vadības funkcijas atbilstoši Līgumos paredzētajiem nosacījumiem.
- 75 Saskaņā ar KZP regulas 2. pantu zivsaimniecības nozarē Savienības interesēs ir nodrošināt jūras bioloģisko resursu un jūras vides ilgtspējīgu izmantošanu, pārvaldību un saglabāšanu, progresīvi atjaunojot un uzturot zivju sugu populācijas virs tāda biomasas līmeņa, kas nodrošina maksimālo

ilgtspējīgas ieguves apjomu. Šie mērķi Savienībai ir jāievēro, Padomei pēc Komisija ieteikuma nosakot tādus pasākumus par zvejas iespēju noteikšanu un sadali, kādi ir pieņemti ar Regulu 2017/127 un apstrīdēto regulu.

- 76 Šo mērķu sasniegšana ir jāņem vērā arī Savienības ārējās attiecībās zvejas nozarē, proti, risinot sarunas reģionālajās organizācijās. Šādi tas ir gadījumā, kad Savienība tiek aicināta paust nostāju sarunās *ICCAT*, kas ir organizācija, kuras ziņā ir noteikt pasākumus, kas ļauj nodrošināt, ka ilgtermiņā tiek saglabāti un ilgtspējīgi tiek izmantoti zivju resursi tās pārziņā esošajā teritorijā.
- 77 Šajā gadījumā, no vienas puses, – kā to arī min Komisija – ir jānorāda, ka Savienības nostāja *ICCAT* izpaužas kā atbalsts pasākumu noteikšanai zivju krājumu saglabāšanai un pārvaldībai *ICCAT* konvencijas teritorijā, ieskaitot KPN, pamatojoties uz labākajiem pieejamajiem zinātniskajiem atzinumiem, lai sasniegtu KZP regulas 2. panta 2. punktā minēto mērķi, proti, atjaunot un uzturēt izmantoto sugu populācijas virs tāda līmeņa, kas nodrošina maksimālo ilgtspējīgas ieguves apjomu. *ICCAT* vajadzība stāties pretim pārmērīgai šo zivju krājumu nozvejai tika atzīta, pieņemot Ieteikumu 16-05, kurā, sākot no 2017. gada, bija paredzēts piemērot piecpadsmit gadu atjaunošanas plānu un šajā pašā gadā ieviest KPN 10 500 tonnu apmērā, un šī ieteikuma principi un vērtības tika tālāk pārņemti Regulā 2017/127. Šajā ieteikumā, uz kuru ir izdarīta atsauce apstrīdētās regulas 9.–11. apsvērumā, turklāt bija paredzēts, ka šīs KPN sadales starp Pusēm pamatprincipi ir jānosaka, balstoties uz pārredzamiem un objektīviem kritērijiem, ieskaitot ar vidi saistītos un sociāli ekonomiskos, kā arī kritērijus, kas ir paredzēti *ICCAT* Rezolūcijā 15-13 par zvejas iespēju sadali.
- 78 No otras puses, Komisijai piešķirtais pilnvarojums sarunām *ICCAT* Savienības vārdā šajā ziņā tai paredz zināmu elastību. Tomēr Komisijas mērķis bija Savienībai attiecībā uz 2017. gadu iegūt vismaz 70 % no KPN attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi. Saskaņā ar Pušu panākto kompromisu Savienība ieguva kvotu 70,756 % apmērā no KPN, kas ir 10 500 tonnas.
- 79 Šādi Komisijas veiktās sarunas liecina ne tikai par to, ka tā nav pārsniegusi sava pilnvarojuma robežas, bet arī ir izmantojusi rīcības brīvību, apstiprinot vajadzību ilgtspējīgi pārvaldīt Vidusjūras zobenzivs resursus visu ieinteresēto pušu labā, un līdz ar to šī iestāde sarunās nav pārkāpusi LES 17. pantu.
- 80 Otrkārt, attiecībā uz Itālijas republikas iebildumiem par relatīvas stabilitātes principu ir jāatgādina, ka šis princips atspoguļo Savienības zvejas iespēju sadales kritēriju starp dalībvalstīm, minētajām valstīm piešķirot kvotas. Līdz ar to ar minēto principu zvejniekiem nav paredzēta nekāda garantija nozvejojot konkrētu apjomu zivju, jo relatīvas stabilitātes prasība ir jāsaprot tādējādi, ka tā nozīmē vien to, ka ikviena dalībvalsts saglabā tiesības uz noteiktu procentuālu daļu šajā sadalē (spriedums, 2007. gada 22. novembris, *Cofradía de pescadores “San Pedro” de Bermeo u.c./Padome*, C-6/06 P, nav publicēts, EU:C:2007:702, 53. punkts).
- 81 Šajā gadījumā Itālijas Republika uzskata, ka relatīvas stabilitātes princips, no vienas puses, tiek piemērots gan Savienībā, gan attiecībās, kas tai ir ar trešajām valstīm, un, no otras puses, gan esošo zvejas iespēju, gan “jaunu zvejas iespēju” sadalē. Savukārt Padome, ko šajā ziņā atbalsta Komisija un Spānijas Karaliste, uzskata, ka šis princips ir piemērojams tikai Savienības līmenī un jau esošajām zvejas iespējām.
- 82 Attiecībā uz relatīvas stabilitātes principa piemērošanu KPN daļai, kas *ICCAT* kopumā ir piešķirta Savienībai, ir jāatgādina, ka KZP regulas 16. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir precizēts, ka “dalībvalstīm” iedalītās zvejas iespējas nodrošina “ikvienai dalībvalstij” ar katru zivju krājumu vai zvejniecību saistīto zvejas darbību relatīvu stabilitāti. No šīs regulas 35. apsvēruma arī izriet, ka, ņemot vērā konkrētu piekrastes kopienas atkarību no zvejas, ir jānodrošina relatīva zvejas darbību stabilitāte, sadalot zvejas iespējas “starp dalībvalstīm”, pamatojoties uz prognozējamu krājumu daļu “katrai dalībvalstij”.

- 83 No visa iepriekš minētā izriet, ka relatīvas stabilitātes princips ir piemērojams tikai attiecībā uz zvejas iespēju sadali Savienībā, nevis tās ārējās attiecībās.
- 84 Attiecībā uz šī principa piemērošanu “jaunām zvejas iespējām” vispirms ir jāuzsver, ka KZP regulas 16. panta 1. punkta otrajā teikumā ir noteikts, ka, “piešķirot jaunas zvejas iespējas”, tiek ņemtas vērā katras dalībvalsts intereses.
- 85 Tālāk attiecībā uz Regulu Nr. 2371/2002, kurai sekoja KZP regula, precīzāk, Regulas Nr. 2371/2002 20. pantu, kurš – tieši tāpat kā KZP regulas 16. pants – attiecas uz zvejas iespēju sadali, ir jāatgādina, ka Tiesa ir nospriedusi, ka ir jānošķir “esošās zvejas iespējas” un “jaunās zvejas iespējas”, kas attiecīgi ir minētas šī panta 1. un 2. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 8. novembris, Spānija/Padome, C-141/05, EU:C:2007:653, 85. punkts).
- 86 Kamēr “esošās zvejas iespējas” atbilst zvejas iespējām, kuras starp dalībvalstīm jau ir sadalītas, “jaunās zvejas iespējas” ir tās, kuras starp dalībvalstīm tiek sadalītas pirmo reizi.
- 87 Šajā kontekstā Tiesa jau ir nospriedusi, ka relatīvas stabilitātes prasība ir jāsaprot kā noteiktas procentuālās daļas saglabāšana katrai dalībvalstij un ka sākotnēji noteiktais sadales kritērijs ir piemērojams tik ilgi, kamēr netiek pieņemta regula, ar kuru tiek izdarīti grozījumi (spriedums, 2007. gada 8. novembris, Spānija/Padome, C-141/05, EU:C:2007:653, 86. punkts un tajā minētā judikatūra). Šī prasība ir piemērojama tikai tad, ja iepriekš jau ir bijusi zvejas iespēju sadale, proti, runājot par “esošām zvejas iespējām”.
- 88 Savukārt tā nevar tikt piemērota, ja vēl nav pieņemts lēmums par sadales pamatprincipiem starp dalībvalstīm. Šajā gadījumā, proti, sadalot “jaunas zvejas iespējas”, KZP regulas 16. panta 1. punkta otrajā teikumā ir tikai paredzēts ņemt vērā “ikvienas dalībvalsts intereses”, turklāt interešu jēdziens var sevī ietvert vajadzību saglabāt zvejas aktivitāšu relatīvu stabilitāti, bet ne tikai (spriedums, 2007. gada 8. novembris, Spānija/Padome, C-141/05, EU:C:2007:653, 87. punkts).
- 89 Šajā lietā, tā kā pirms apstrīdētās regulas pieņemšanas nebija nekāda tiesiskā regulējuma par Vidusjūras zobenzivs zvejas iespēju ierobežošanu, ir jāuzskata, ka ar šo pēdējo minēto regulu tika pieņemtas “jaunas zvejas iespējas” KZP regulas 16. panta 1. punkta izpratnē.
- 90 No tā izriet, ka relatīvas stabilitātes princips – kā tas ir formulēts KZP regulas 16. panta 1. punktā – tiek piemērots tikai esošām zvejas iespējām Savienībā un tādējādi tas nav piemērojams nedz zvejas iespēju sadalei starp Savienību un Pusēm ICCAT ietvaros, nedz jaunu zvejas iespēju sadalei dalībvalstu starpā Savienībā, ieviešot jaunu KPN – kā tas ir šajā lietā.
- 91 Tādējādi, pieņemdamā apstrīdēto regulu, Padome nevarēja pārkāpt šo principu.
- 92 Treškārt, attiecībā uz labas pārvaldības principu – kā tas ir formulēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā – iemesli Savienības likumdevēja izvēlei par atsaucis laikposmu ņemt 2012.–2015. gadu, bet ne 2010. un 2011. gadu jau tika atgādināti iepriekš šī sprieduma 45., 46. un 60. punktā.
- 93 Katrā ziņā saskaņā ar iedibināto judikatūru un kā tas izriet arī no šī sprieduma 57. punkta, šāda izvēle ir daļa no Padomes rīcības brīvības, proti, ne tikai attiecībā uz pieņemamo noteikumu veidu un tvēruma noteikšanu, bet zināmā mērā arī uz pamatdatiem. Šajā ziņā pārbaudei tiesā ir jāaprobežojas ar noskaidrošanu, vai apstrīdētajā aktā nav pieļauta acīmredzama kļūda vai nepareiza pilnvaru izmantošana un vai attiecīgā iestāde nav acīmredzami pārsniegusi tai piešķirtās rīcības brīvības robežas.

- 94 Šajā ziņā, kā tas izriet no šī sprieduma 58.–62. punkta, Padomei nevar pārņemt, ka tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, tai lemjot Savienībai 2017. gadam piešķirto KPN dalībvalstu starpā sadalīt, pamatojoties uz Vidusjūras zobenzivs vēsturisko nozveju atsauces laikposmā no 2012. līdz 2015. gadam.
- 95 Šajā kontekstā Padomei nevar pārņemt, ka tā nav ievērojusi labas pārvaldības principu, tāpēc ka tā šāda atsauces laikposma izvēli ir atturējusies pamatot, balstoties uz “rūpīgu tehnisku izpēti”, jo tieši no Komisijas iesniegtajiem tehniskajiem datiem izrietēja, ka nevar tikt ņemts vērā 2010. un 2011. gadā veiktais nozvejas apjoms.
- 96 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešais un astotais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

Par ceturto un desmito pamatu – atpakaļejoša spēka aizlieguma, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 97 Izvirzīdama šos pamatus, kas ir jāizskata kopā, Itālijas Republika apgalvo, ka ar apstrīdēto regulu ir pārkāpti atpakaļejoša spēka aizlieguma, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības principi, jo tā tika pieņemta 2017. gada jūlija beigās un stājās spēkā no 2017. gada 1. janvāra, lai gan Vidusjūras zobenzivs zvejas sezona, kas turpinās no 1. aprīļa līdz 31. decembrim, bija jau pusē. Faktiski – pretēji tam, kas ir norādīts apstrīdētās regulas 12. apsvērumā, – ar šo regulu pirmoreiz kopš gadu desmitiem ilgas prakses ir ieviesta arī saistoša KPN, graužošs šis KPN Savienībai pienākošās procentuālās daļas samazinājums salīdzinājumā ar pagājušos gadus sasniegto procentuālo daļu un Savienības daļas sadalījums dalībvalstu starpā. Šāda “revolūcija” ražošanas nosacījumu kontekstā Savienības zvejas nozarē būtu bijusi pienācīgi jāsaprot un iepriekš par to jāinformē, lai attiecīgās personas tai varētu pielāgoties.
- 98 Savienības likumdevējs esot arī pārkāpis tiesiskās drošības un tiesiskās noteiktības principus, jo ikvienam attiecīgās nozares saimnieciskās darbības subjektam ir svarīgi paļauties uz stabilu normatīvu bāzi, kuras iespējamie grozījumi vismaz ir paredzami.
- 99 Padome, no vienas puses, norāda, ka KPN Vidusjūras zobenzivij jau ir bijusi noteikta, šajā gadījumā Regulā 2017/127, kas ir pieņemta 2017. gada janvārī, lai gan tajā brīdī vēl nebija nekādas vienošanās par šīs KPN sadali ICCAT iekšienē, un, no otras puses, ka Vidusjūras zobenzivs zvejas sezona ilgst no 1. aprīļa līdz 31. decembrim.
- 100 Šīs iestādes skatījumā ir acīmredzami, ka šī KPN bija jāmaina, lai to samazinātu līdz Savienībai piešķirtajai KPN daļai pēc tam, kad ICCAT bija noteikusi KPN. Šajos apstākļos nevarēja būt ne runas par tiesisko paļāvību saistībā ar to, ka Itālijas Republikai varētu tikt piešķirta noteikta kvota. Tāpat uz tiesiskās drošības principu var atsaukties tikai tad, kad ir noteikta KPN, kā arī Savienībai piešķirtā KPN daļa un kad ir notikusi tās sadale dalībvalstu starpā. Līdz tam attiecībā uz ikvienu zvejas aktivitāti, kas veikta pirms šo kvotu noteikšanas, esot bijis jāreķinās ar zināmu neskaidrību un piesardzību, un tādējādi vajadzīgie priekšnoteikumi tiesiskās paļāvības principa piemērošanai neesot izpildīti.
- 101 Turklāt arī tad, ja Padome gaidītu galīgo ICCAT lēmumu, tikai 2017. gada oktobrī tā būtu varējusi noteikt dalībvalstīm piešķirtās kvotas 2017. gadam. Lēmums, kas būtu pieņemts tā paša gada beigās, bet būtu stājies spēkā 1. janvārī un saskaņā ar kuru būtu jāsamazina Vidusjūras zobenzivs nozveja, pilnīgi noteikti būtu bijis daudz nelabvēlīgāks no tiesiskās drošības viedokļa.

- 102 Spānijas Karaliste apgalvo, ka Savienības tiesību aktu piemērošana ar atpakaļejošu spēku zvejas nozarē ir pilnīgi normāla.
- 103 Komisija uzskata, ka nozvejas dati Savienības līmenī attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi uzrāda kopumā 5125 tonnas par 2016. gadu un 4793,4 tonnas par 2017. gadu, kas ir gads, kurā Savienībai piešķirtā kvota tika noteikta 7410 tonnu apmērā. Šis 2017. gada laikā reģistrētais nozvejas samazinājums daļēji esot skaidrojams ar šī gada pirmajos trijos mēnešos noteikto zvejas aizlieguma periodu un daļēji ar nozvejas samazināšanos salīdzinājumā ar 2016. gadu, sākot no 2017. gada aprīļa, kas ir Vidusjūras zobenzivs zvejas sezonas uzsākšanas brīdis.
- 104 Šis pēdējais minētais samazinājums nekādi neesot tieši saistīts ar mazāk nekā 600 tonnu samazinājumu *ICCAT* pieņemtā lēmuma rezultātā, saskaņā ar kuru KPN, kas pienākas Savienībai, ir noteikta 70,756 % apmērā. Faktiski 2017. gadā veiktā Vidusjūras zobenzivs nozveja esot bijusi būtiski mazāka salīdzinājumā ar apstrīdētajā regulā atļauto apjomu.
- 105 Turklāt, jau sākot no 2017. gada zvejas sezonas sākuma, nozvejas apjoms salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu esot krities. Šāda tendence esot saglabājusies visā 2017. gada zvejas sezonā – pat pēc tam, kad 2017. gada jūlija beigās stājās spēkā apstrīdētā regula. Šajos apstākļos nevarot pamatot uzskatīt, ka apstrīdētās regulas noteikumu spēkā stāšanās apdraudēja tiesiskās palāvības vai tiesiskās drošības principus.

Tiesas vērtējums

- 106 Pirmkārt, attiecībā uz apstrīdētās regulas atpakaļejošu spēku ir jāatgādina – kaut arī vispārīgi tiesiskās drošības principam ir pretrunā, ka Savienības tiesību akta piemērošanas laikā sākums ir noteikts pirms šī tiesību akta publicēšanas, tomēr izņēmuma kārtā ir pieļaujami citādi gadījumi, ja to pieprasa vispārējo interešu mērķi un ieinteresēto personu tiesiskā palāvība ir atbilstoši ievērota, kā arī ja no attiecīgo tiesību normu teksta, mērķa vai uzbūves skaidri izriet, ka tām piemīt šāda iedarbība (spriedums, 2009. gada 19. marts, *Mitsui & Co. Deutschland*, C-256/07, EU:C:2009:167, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Ir skaidrs, ka KPN ieviešana attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi jau bija paredzēta Regulā 2017/127, sākot no 2017. gada 1. janvāra, 10 500 tonnu apmērā. Šādi, pat ja Savienībai piešķirtās KPN daļas sadale starp dalībvalstīm vēl bija jānosaka, principā jau bija panākta vienošanās par jaunu zvejas iespēju noteikšanu, sākot no 2017. gada janvāra, proti, pirms Vidusjūras zobenzivs zvejas sezonas uzsākšanas 2017. gada 1. aprīlī. No tā izriet – kā to norāda Itālijas Republika –, ka vienlaicīgi tika pieņemts lēmums par vēsturiskās nozvejas samazināšanu un KPN ieviešanu.
- 108 Turklāt – kā izriet no apstrīdētās regulas 9.–11. apsvēruma – Padome ar šo regulu centās pieskaņoties KPN daļai attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi, kas *ICCAT* tika pieņemta 2017. gadam. Tā kā formāla KPN sadales apstiprināšana šai sugai notika tikai 2017. gada 18. aprīlī, šo mērķi varēja sasniegt vien ar apstrīdētās regulas piemērošanu ar atpakaļejošu spēku, sākot no tā paša gada 1. janvāra.
- 109 Turklāt – kā uzsver Komisija – jākonstatē, ka apstrīdētās regulas spēkā stāšanās brīdī 2017. gada 30. jūlijā zvejas iespējas attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi vispār nebija izsmeltas. Faktiski, sākot no 2017. gada 1. aprīļa, datuma, kad sākas šīs sugas zvejas sezona, līdz 2017. gada jūlija beigām Savienībā bija nozvejotas nedaudz vairāk kā 2298,3 tonnas Vidusjūras zobenzivs no 7410 tonnām, kas atbilst KPN daļai, kura Savienībai ir piešķirta par 2017. gadu. No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka šajā pašā periodā Itālijas zvejnieki nozvejoja aptuveni 1271,3 tonnas Vidusjūras zobenzivs, bet ar apstrīdēto regulu Itālijas Republikai bija piešķirta kvota 3736 tonnu apmērā.

- 110 Noteikti ir jānorāda, ka šī pēdējā minētā kvota turklāt nebija sasniegta pat 2017. gada 31. decembrī, jo Itālijas zvejnieki nozvejoja vien 2285,3 tonnas Vidusjūras zobenzivs, kas atbilst 61,16 % no minētās kvotas.
- 111 Otrkārt, attiecībā uz tiesiskās drošības, kā arī tiesiskās palāvības principiem ir jānorāda, ka pirmais no tiem it īpaši prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un lai to sekas būtu paredzamas, īpaši tad, ja tās var nelabvēlīgi ietekmēt personas vai uzņēmumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 17. oktobris, *Klohn*, C-167/17, EU:C:2018:833, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 112 No tiesiskās drošības principa izrietošās tiesības pieprasīt tiesiskās palāvības aizsardzību attiecas uz ikvienu privātpersonu, kas ir situācijā, no kuras izriet, ka Savienības administrācija tai ir radījusi pamatotas cerības. Par solījumiem, kas varētu radīt šādas cerības, lai arī kāda būtu forma, kurā tie ir paziņoti, ir uzskatāma konkrēta, beznosacījumu un saskaņota informācija no pilnvarotiem un ticamiem avotiem. Turpretim neviens nevar atsaukties uz šī principa neievērošanu, ja administrācija viņam nav sniegusi konkrētus solījumus. Tāpat gadījumā, ja uzmanīgs un saprātīgs saimnieciskās darbības subjekts var paredzēt tāda Savienības pasākuma noteikšanu, kas var ietekmēt tā intereses, tad, ja šis pasākums tiek noteikts, tas nevar uz minēto principu atsaukties (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 17. marts, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, 71.–73. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 113 Šajā gadījumā Itālijas zvejas nozares saimnieciskās darbības subjektiem nebija pamata atsaukties uz tiesiskās palāvības aizsardzības neievērošanu, jo tādēļ, ka KPN Vidusjūras zobenzivij bija noteikta kopš Regulas 2017/127 publicēšanas, viņi varēja paredzēt, ka jaunās zvejas iespējas tiks noteiktas, lai starp dalībvalstīm sadalītu Savienībai piešķirtās KPN daļu. Šī sprieduma 107. punktā ir atgādināts, ka jaunu zvejas iespēju piešķiršanas princips bija zināms jau brīdī, kad sākās Vidusjūras zobenzivs zvejas sezona, kaut arī šo iespēju precīzais apmērs vēl nebija noteikts.
- 114 Padomei arī nevar pārnest, ka tā Itālijas zvejas nozares saimnieciskās darbības subjektiem būtu sniegusi jebkādu solījumu attiecībā uz precīziem zvejas kvotas aprēķiniem, kas tiem bija paredzēti apstrīdētajā regulā.
- 115 Visbeidzot, kā to pamatoti norāda Padome, uz tiesiskās drošības principu efektīvi var atsaukties, tiklīdz dalībvalstu starpā ir notikusi KPN sadale, bet tas tā nebija, iekams spēkā stājās apstrīdētā regula.
- 116 Tādējādi ceturtais un desmitais pamats ir noraidāmi kā nepamatoti.

Par septīto pamatu – LESD 258. un 260. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 117 Itālijas Republika norāda, ka pārkāpuma procedūru, ko Komisija 2011. gadā bija uzsākusi, pamatojoties uz LESD 260. panta 2. punktu, jo Itālijas zvejnieki, iespējams, izmantoja drifertīklus, šī iestāde izbeidza 2014. gadā. Līdz ar to lēmums no dalībvalstīm piešķirto kvotu noteikšanā izmantotā atsauces perioda izslēgt 2010. un 2011. gadu nozīmējot, ka Padomei faktiski ir bijis nodoms Itālijas Republikai noteikt sankcijas, jo tā nav izpildījusi pienākumu raudzīties, vai tiek ievērots šādu rīku lietošanas aizliegums. Ar LESD 258. un 260. pantu Komisijai esot piešķirta kompetence īstenot dalībvalstu pienākuma neizpildes procedūru, savukārt Padomes kompetencē noteikti neietilpstot noteikt pasākumus – pat regulas veidā –, ar ko dalībvalstīm tiek piemērotas sankcijas par to pienākumu neizpildi, kas tām ir noteikti saskaņā ar Savienības tiesībām. Tādēļ ar apstrīdēto regulu esot pārkāpts LESD 258. un 260. pants.

- 118 Padome uzskata, ka šajā argumentā nav ņemta vērā apstrīdētas regulas jēga un mērķis. Pastāvot vajadzība panākt vienošanos ar citām Pusēm par KPN, kā arī par Savienībai piešķirto KPN daļu un noteikt atsaucē laika posmu, lai varētu izlemt, kā šo daļu, pamatojoties uz ticamiem datiem, sadalīt dalībvalstu starpā. Attiecībā uz Savienībai pienākošos KPN daļu Vidusjūras zobenzivij – *ICCAT* esot balstījusies ne vien uz nozvejas aprēķiniem, bet arī uz citiem kritērijiem. Neraugoties ne uz ko, šī daļa esot tuvinājusies šiem skaitļiem (aptuveni 70 % no KPN, nevis 75 %). Tātad runa nekādā gadījumā neesot par Itālijas Republikai noteiktu sankciju, jo šo sarunu rezultāts *ICCAT* turklāt ir ietekmējis citas attiecīgās dalībvalstis.
- 119 Saistībā ar Savienībai pienākošās KPN daļas sadalījumu dalībvalstu starpā – nesena četrus gadus ilga laikposma, proti no 2012. līdz 2015. gadam, izraudzīšanās *a priori* esot bijusi pilnīgi loģiska gadījumā, ja nav tiesību normas, ar kuru būtu noteikts konkrēts laikposms.

Tiesas vērtējums

- 120 Šī sprieduma 56., 69. un 93. punktā ir atgādināts, ka zvejas nozarē Savienības likumdevējam ir plaša rīcības brīvība, kas atbilst politiskajai atbildībai, kura tam ir piešķirta ar LESD 40.–43. pantu, un ka līdz ar to tiesas pārbaude ir jāveic tikai par to, vai attiecīgo pasākumu neskar acīmredzama kļūda vai pilnvaru nepareiza izmantošana un vai attiecīgā iestāde nav acīmredzami pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas.
- 121 Vispirms attiecībā uz 2012.–2015. gada kā atsaucē laika posma izvēli ir jāatgādina – un tas ir nopriests šī sprieduma 58.–62. punktā, ka Padomei nevar tikt pārņemts, ka, šādi rīkodamās, tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.
- 122 Tāpat Tiesai jau ir bijusi iespēja nopriests, ka zvejas iespēju samazināšana nevar tikt pielīdzināta nekādai sankcijai (pēc analogijas skat. spriedumu, 2001. gada 25. oktobris, Itālija/Padome, C-120/99, EU:C:2001:567, 75. punkts).
- 123 Visbeidzot, jaunu zvejas iespēju sadales principu noteikšana Padomē katrā ziņā nevar arī tikt pielīdzināta pilnvarām, kas ir Komisijai saskaņā ar LESD 258. un 260. pantu.
- 124 Līdz ar to septītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par devīto pamatu – LESD 18. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 125 Itālijas Republika uzsver, ka ar apstrīdēto regulu ir pieļauta diskriminācija valstspiederības dēļ, jo ar to tiekot sankcionēti Itālijas zvejnieki, par simtiem tonnu samazinot viņu zvejas iespējas 2017. gadā attiecībā uz Vidusjūras zobenzivi. Faktiski šis samazināšanas pasākums skarot tikai Itālijas zvejniekus, kurpretim 2012.–2015. gada kā atsaucē perioda izraudzīšanās neesot nelabvēlīgi ietekmējusi citas dalībvalstis.
- 126 Padome norāda, ka KPN ieviešana šai sugai, Savienības daļas ieviešana un līdz ar to dalībvalstīm piešķirto kvotu ieviešana neizbēgami ierobežojot zvejas iespējas, taču šie ierobežojumi attiecoties uz visām attiecīgajām dalībvalstīm. Līdz ar to neesot pieļauts nediskriminācijas principa pārkāpums.

- 127 Komisija uzsver, ka – neraugoties uz to, ka iedalītās kvotas izsmelšanas likme nav pārsniegusi 61,16 % no šīs kvotas 2017. gadam un ka attiecīgā samazināšanas pasākuma ietekme līdz ar to ir bijusi relatīva, – Tiesa savā 1987. gada 16. jūnija spriedumā *Romkes* (46/86, EU:C:1987:287) jau ir nospriedusi, ka tādas metodes izmantošana, kāda ir izmantota šajā lietā aplūkoto kvotu noteikšanā, ir saderīga ar nediskriminācijas principu.
- 128 Spānijas Karaliste norāda uz to, ka gan šīs KPN daļas piešķiršanas procedūra *ICCAT* ietvaros, gan vēlāka tās sadale dažādu attiecīgo dalībvalstu starpā, pamatojoties uz apstrīdēto regulu, kura saskaņīgi ir piemērojama Savienībā, nekādi nerada atšķirīgu attieksmi, kas labvēlīgi vai nelabvēlīgi ietekmē kādu no šīm valstīm.

Tiesas vērtējums

- 129 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 40. panta 2. punkta otrā daļa, lasot to kopsakarā ar LESD 38. panta 1. punkta otro daļu, kurā ir paredzēts visu veidu diskriminācijas aizliegums kopējās lauksaimniecības un zivsaimniecības politikas jomā, ir nekas cits kā vispārējā vienlīdzīgas attieksmes principa konkrēta izpausme, kas nosaka, ka vienādas situācijas nevar risināt dažādi un atšķirīgas situācijas nevar risināt vienādi, ja vien šāda atšķirīga attieksme nav objektīvi pamatota (spriedumi, 2007. gada 8. novembris, Spānija/Padome, C-141/05, EU:C:2007:653, 40. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 11. janvāris, Spānija/Padome, C-128/15, EU:C:2017:3, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 130 Vēl ir jānorāda, ka dalībvalstīm piešķirto procentuālo daļu noteikšanā izmantotā metode atkarībā no attiecīgo flotu nozvejotajiem apjomiem atsaucies laikposmā ir saderīga ar nediskriminācijas principu, jo saskaņā ar šo metodi katras dalībvalsts zvejniekiem tiek prasīts censties ierobežot nozveju proporcionāli nozvejotajiem apjomiem pirms tā Savienības tiesību akta spēkā stāšanās, ar kuru zvejas iespējas tiek ierobežotas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1987. gada 16. jūnijs, *Romkes*, 46/86, EU:C:1987:287, 23. punkts).
- 131 No tā izriet, ka, lai gan lēmumos saistībā ar lietām, kas atbilst šai lietai, tostarp 2011. gada 17. marta sprieduma *AJD Tuna* (C-221/09, EU:C:2011:153) 113. punktā, Tiesa par prettiesisku ir atzinusi atšķirīgu attieksmi pret dalībvalstīm atkarībā no kuģa karoga vai valsts, kurā ir reģistrēts saimnieciskās darbības subjekts, proti, lietā, kurā tika taisīts pēdējais minētais spriedums, šajā lietā Itālijas Republika nesniedz nekādus pierādījumus, kas pierāda, ka pret Itālijas zvejniekiem attieksme ir nelabvēlīgāka nekā pret citu dalībvalstu zvejniekiem līdzīgā situācijā.
- 132 Līdz ar to devītais pamats ir jānoraida kā nepamatots.
- 133 Tā kā neviens no Itālijas Republikas norādītajiem prasības pamatiem nav pamatots, visa prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 134 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padome ir prasījusi piespriezt Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai šis spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 135 Saskaņā ar tā paša reglamenta 140. panta 1. punktu Spānijas Karaliste un Komisija kā personas, kas iestājušās lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospiež:

- 1) **Prasību noraidīt.**
- 2) **Itālijas Republika sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus.**
- 3) **Spānijas Karaliste, kā arī Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]